

Sygn. akt II KK 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **K. M. K.**

ukaranej z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranej
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 czerwca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej kary i w tym
zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu
w W. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt XIV K .../13, Sąd Rejonowy uznał K. M. K. za winną tego, że: w dniu 5 maja 2013 r. ok. godz. 14.40 w W. na terenie marketu [...], dokonała kradzieży dwóch opakowań proszku do

prania „Ariel” o łącznej wartości 86,60 zł na szkodę I. Sp. z o.o. – to jest dokonania wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Nadto zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćset – tak w oryginale) zł tytułem opłaty (k. 17 akt XIV W 1091/13).

Wyrok ten nie został przez strony zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 11 lipca 2013 r.

W dniu 9 grudnia 2013 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego, który zaskarżył ten wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść ukaranej i zarzucił mu: rażące oraz mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, to jest art. 20 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu K. M. K. za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. kary 4 miesięcy ograniczenia wolności pomimo tego, że kara ta trwa 1 miesiąc i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w stopniu oczywistym zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 20 § 1 k.w., określa zasady wymiaru kary ograniczenia wolności przewidzianej w kodeksie wykroczeń i stanowi, że trwa ona 1 (jeden) miesiąc.

Tym samym Sąd Rejonowy wymierzając ukaranej za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, rażąco naruszył ów przepis art. 20 § 1 k.k.w., bo wymierzył tę karę w wymiarze czterokrotnie przekraczającym przewidziany w kodeksie wykroczeń wymiar ustawowy dla tego rodzaju kary.

Uchybienie to – z tego względu – musiało mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przy tym był to wpływ istotny, skoro następstwem tego uchybienia było wymierzenie wobec ukaranej kary ograniczenia wolności w wysokości w ustawie – Kodeks wykroczeń nie przewidzianej.

Stwierdzenie powyższej sytuacji implikowało koniecznością uwzględnienia kasacji, jako oczywiście zasadnej.

Równocześnie uznać należy, że sygnalizowana (w przedostatnim akapicie uzasadnienia kasacji) kwestia związana ze stwierdzonymi, w orzeczeniu o kosztach, rozbieżnościami w słownym i cyfrowym określeniu wysokości zasądzonej opłaty („50”- cyfrowo, „pięćset” – słownie), nie kwalifikuje się do uznania jej za bezwzględną przyczynę odwoławczą, wskazaną w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w., to jest za „sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiającą jego wykonanie”. Niezależnie bowiem od tego, że sama ta rozbieżność w ten sposób nie została potraktowana w postępowaniu wykonawczym, którego przedmiotem był zaskarżony wyrok (z zarządzenia jego wykonania oraz skierowanego do ukaranej wezwania wynika, że koszty sądowe, to jest zryczałtowane wydatki i opłata, zostały określone – sumarycznie – na kwotę 100 zł – k. 23 – 24 w/w akt), to jeszcze nie ma powodów by nie uznać, że ta rozbieżność była wynikiem li tylko oczywistej omyłki pisarskiej w słownym (a więc wtórnym, do pierwotnego – cyfrowego) określeniu wysokości opłaty.

Zauważyć nadto wypada, że w zaskarżonym wyroku błędnie określono wysokość zasądzonej od ukaranej opłaty. Przywołany przez Sąd Rejonowy w postawie prawnej orzeczenia o wydatkach i opłacie przepis art. 119 k.p.w. zawiera odesłanie m.in. do ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223) o opłatach w sprawach karnych. Ustawa ta, w art. 21, stanowi, że jej przepisy stosuje się również w postępowaniu o wykroczenie, przy czym opłata wymierzona w razie skazania na karę aresztu albo karę ograniczenia wolności wynosi 30 zł.

Uwzględnienie kasacji i uchylenie zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej kary, skutkuje równoczesnym uchyleniem także i tego orzeczenia o kosztach, jako bezpośrednio powiązanego z karą i będącego jej następstwem.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy uwzględni powyższe wnioski i spostrzeżenia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak wyżej.

